

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΙΖΕΡΙΑ ἢ ΧΑΡΑ;

να ... τὴν ἀγνήν ἀειπάρθενον προσάγει μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ» (Ἀποστίχα Εἰσοδίων).

Οἱ εὐλογημένοι Θεοπάτορες Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα δὲν παύουν νὰ μᾶς ἐκπλήττουν εὐχάριστα, καθὼς, ἐναλλασσόμενο ἀδιάκοπα τὸ ἐτήσιο ἐορτολόγιο, ἀποκαλύπτει μπροστά μας ἀξιοπρόσεκτες πτυχές τῆς θεοχαρίτης ζωῆς τους (βλ. καὶ ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 386, Σεπτ. 2015).

Δὲν πρόλαβαν νὰ χαροῦν καλὰ-καλὰ τὴν ἀγαπημένη τους κορούλα, ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει πρὸς τὴ δύση τῆς ζωῆς τους, μετὰ ἀπὸ ἰσόβια σχεδὸν ἀναμονή. Τρία χρόνια ὅλα κι ὅλα τὴν ἐζήτησαν καὶ τὴ χάρηκαν. Μὰ ἦταν ἀρκετὰ αὐτὰ γιὰ νὰ ἀναπληρώσουν στὴν εὐγνώμονη καρδιά τους τὴ λύπη γιὰ τὴ μακρὰ περίοδο τῆς πικρῆς ἀναμονῆς.

Εἶχαν διδαχθεῖ νὰ ἀποδέχονται ἤρεμα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄν καὶ ἐπώδυνα ἢ ἀναμονή τους, δὲν τοὺς ἐξώθησε ποτὲ σὲ ἀλλαγὴ στάσης ἀπέναντι στὸν Θεό. Ἡ στάση τους, στάση ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης, ἦταν ἀπόλυτα σταθερή, χωρὶς νὰ στηρίζεται σὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν. Ἄν καὶ ἀδιάλειπτο τὸ αἴτημά τους, δὲν ἦταν μονόπλευρα ἀπαιτητικό, ἐπίμονα ἐγκεντρικό. Ζητοῦσαν καὶ περιέμεναν. Χωρὶς νὰ βάζουν στὸν Θεὸ χρονοδιάγραμμα. Ζητοῦσαν καὶ δὲν εἶχαν πρόβλημα νὰ ξαναεπιστρέψουν μετ' ἐπιθυμητὴ εὐχαριστιακὴ διάθεση στὸν δωροδότῃ τὸ δῶρο του.

Εἶχαν τὸ οὐσιωδέστερο, τὸν Θεό. Δὲν ἦταν καίριας σημασίας συνεπῶς γι' αὐτοὺς σὲ τίνος τὰ χέρια θὰ βρίσκονταν τὰ δῶρα του.

Πρόθυμα τοῦ τὰ ἀντιπρόσφεραν. Ὅχι ἀπὸ ἀνάγκη. Ὅχι μετ' ἐπιθυμίας, γκρινιάρικη διάθεση. Ἀλλὰ μετ' ἀγάπης. «Μετ' εὐφροσύνης». Καὶ μετ' ἀγάπης εὐγνωμοσύνης. Γι' αὐτὸ στὴν ὀρισμένη ὥρα, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθεῖ στὸν Θεό, ἔφεραν τὴν τρίχρονη μόλις θυγατέρα τους στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, στὸν ναό, δῶρο, ἀφιέρωμα σ' αὐτόν. Καταλάβαιναν πὼς πιθανότατα δὲν θὰ τὴν ἔβλεπαν ποτὲ ξανά. Ἦταν γέροι. (Καὶ πράγματι, ὅταν ἡ Παναγία - δεκαπεντάχρονη πλῆρον - βγήκε ἀπ' τὸν ναό, οἱ γονεῖς τῆς δὲν ζοῦσαν πιά). Μὰ δὲν θρηνοῦν γι' αὐτό. Δὲν κλαίνει γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τῆς. Χαίρονται ποὺ τὴν προσφέρουν στὸν Θεό, γιὰ νὰ γίνει «ἱερὸν ἀνάθημα (=ἀφιέρωμα), εὐώδης θυμίαμα, δοχεῖον τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου Φωτός, τοῦ Ἰησοῦ οἰκητήριον, Θεομήτωρ καὶ Θεόσυμφος» (ἀπὸ τὴν ὑμνολογία).

Τὸ γνήσιο τῆς συμπεριφορᾶς τους φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι προετοίμασαν καὶ τὴ μικρὴ τους κόρη νὰ δεχθεῖ μετ' αὐτὸν ἴδιο τρόπο τὸ γεγονός τῆς ἀφιέρωσης καὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Καί, πράγμα ἀφύσικο γιὰ παιδάκι τριῶν χρονῶν, ἢ ὄντως χαριτωμένη Μαρία φεύγει μετ' ἀγάπην ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τους, ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ τοῦ ναοῦ «περιχορεύουσα» (=χορεύοντας), «χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῷ». Ἀδιανόητα πράγματα γιὰ τὸ φτωχὸ μας μυαλό! Μεγαλειώδες φαινόμενο καὶ οἱ γονεῖς καὶ ἡ κόρη! Πῶς νὰ μὴν ἀνακράξει περιχαρῆς καὶ ἐκστατικός «ὁ Βαραχίου υἱός», ὁ προφήτης Ζαχαρίας καὶ πατέρας τοῦ Προδρόμου: «Χαίρε θαῦμα παγκόσμιον»!

Ἐμεῖς τώρα; Προσφέρουμε τίποτε στὸν Θεό; Σταυρώνουμε τὰ πάθη μας καὶ τίς ἐπι-

Η ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ

 ἅγιος Γρηγόριος, ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας, ἔζησε στά τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰώνα. Γιά τήν ιεραποστολική του δράση καί τό πλήθος τῶν θαυμάτων ὀνομαζόταν ἀπό χριστιανούς καί εἰδωλολάτρεις «δεύτερος Μωϋσῆς». Διαβάζουμε στό βίο του τό ἐξῆς, πολύ διδακτικό γιά ὅλους μεγάλο θαῦμα:

«Δύο νεαρά ἀδελφια μοίρασαν μεταξύ τους τήν περιουσία πού πληρονόμησαν ἀπό τόν πατέρα τους. Ἡ περιουσία περιελάμβανε καί μία μεγάλη καί πλούσια λίμνη, τήν ὁποία ὁ κάθε ἀδελφός ἤθελε γιά τόν ἑαυτό του ὀλόκληρη! Διόρισαν λοιπόν τόν ἅγιο Γρηγόριο, κριτή καί δικαστή τῆς ὑποθέσεως! Ἐπῆγε ὁ ἅγιος καί τούς παρακάλεσε νά σταματήσουν τήν φιλονεικία καί τήν ἔχθρα τους. Νά ἔχουν τήν ἀδελφική εἰρηνική ἀγάπη, πού εἶναι προτιμότερη ἀπό τό πρόσκαιρο κέρδος. Ἀλλά, εἰς μάτην! Τά δύο ἀδέλφια δέν τόν ἄκουγαν. Καί ἀποφάσισαν νά πολεμήσουν(!) μεταξύ τους.

Τό βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς σύγκρουσης πῆγε ὁ ἅγιος στήν λίμνη καί προσευχόταν ὅλη τή νύκτα νά στεγνώσει (!) ἡ λίμνη γιά νά παύσει ἡ μάχη.

Τό πρῶτό εὐρέθη ἡ λίμνη ξηρά καί ἄνυδρη· αὐτή ἡ τόσο μεγάλη λίμνη πού πρῖν κυμάτιζε σάν πέλαγος! Καί, φυσικά, δέν ὑπῆρχε πιά λόγος διαμάχης» (Μ. Συναξαριστής, 17 Νοεμβρίου).

Μέ κάτι τέτοια παραδείγματα, κάπως καταλαβαίνουμε τίς «παράξενες», μερικές φορές, ἀποφάσεις καί ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ,

ὁ ὁποῖος δρᾷ πάντοτε σύμφωνα μέ τό πνευματικό μας συμφέρον.

Πόσο δίκαιο ἔχει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέει:

-Ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία τήν ὁποία μερικοί τόσο πολύ ἀγάπησαν, ὥστε πλανήθηκαν καί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τήν πίστη καί πλήγωσαν τόν ἑαυτό τους μέ πολλές ὀδύνες (Α΄ Τιμ. 6, 10).

Ἄν δέν πρόφθαινε ὁ ἅγιος Γρηγόριος, στήν παραπάνω περίπτωση θά εἴχαμε ὄχι ἀπλῶς «ὀδύνες», ἀλλά ἀδελφικούς φόνους! Γιατί, ὅμως ὁ ἀπόστολος δίνει τόση βαρῦτητα στήν φιλαργυρία, ἀποκαλώντας τήν «ρίζα»;

«Τί κακό ὑπάρχει πού δέν γίνεται γιά τά χρήματα; Μᾶλλον ὄχι γιά τά χρήματα, ἀλλά ἀπό τήν κακή προαίρεση αὐτῶν πού δέν ξέρουν νά τά χρησιμοποιοῦν. Ἐπειδή, εἶναι δυνατόν νά χρησιμοποιηθοῦν τά χρήματα ὅπως πρέπει· εἶναι δυνατόν νά κληρονομήσεις μέ αὐτά καί τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τώρα ὅμως αὐτά πού δόθηκαν γιά βοήθεια τῶν φτωχῶν, γιά παρηγορία αὐτῶν πού μᾶς ἐβλάψαν, ὥστε νά εὐδοκίμησουμε καί νά ἀρέσουμε στό Θεό, αὐτά τά χρησιμοποιοῦμε ἐναντίον τῆς ψυχῆς μας! Τί κακό ὑπάρχει πού δέν γίνεται γιά χρήματα; Πλεονεξίες· ἀρπαγές· κλάματα· ἔχθρες· μάχες· φιλονεικίες· τυμβωρυχίες· μίση ἀδελφῶν καί γονέων. «Σκότωσε» τήν φιλοχρηματία καί αὐτά θά σβήσουν. Ποιός τά δημιουργεῖ ὅλα αὐτά; **Ἡ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου**. Λοιπόν, ἡ προαίρεση μπορεῖ καί νά τά ἐξαφανίσει. **Μόνο νά τό θέλουμε**» (ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁμιλία 17 εἰς τήν Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν, γ΄, P.G. 62, 594-595).

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

← θυμίες μας γιά νά ἐτοιμάσουμε καί νά προσφέρουμε τόν ἑαυτό μας «εἰς κατοίκησιν» τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ; Καί μέ ποιά διάθεση τὸ κάνουμε αὐτό; Μὲ προθυμία καί **χαρὰ** ἢ μέ τὴν **μίζερη** ἀδιάκοπη γκρίνια μας γιά τίς ἀτέλειες (δῆθεν) ἀπατήσεις τοῦ Θεοῦ;

Κι ὅταν τὸ παιδί μας ἢ κάποιος ἄλλος δικός μας θέλει νά ἀφιερῶθαι στὸν Θεό, πῶς

ἀντιδρούμε; Κυριεύει τότε τὴν καρδιά μας ἡ **χαρὰ** ὅπως τοὺς Θεοπάτορες; Ἡ μήπως ἡ πνευματικὴ **μίζερια** μας, σὰν ἄλλος μολυσματικὸς λοιμὸς, μαραίνει ἐν τῇ γενέσει του καί πνίγει κάθε «**καλὸν σπέρμα**» πού ὁ Θεὸς πασχίζει νά φυτέψει μέσα μας;

Πρωτ. Δ. Μ.

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Πολλά χωρία μέσα στην Άγία Γραφή μιλάνε για την **‘ὀργή του Θεού’**. Τι σημαίνει **‘ὀργή του Θεού’**;

Δυστυχῶς ἡ φράση αὐτή συχνά παρερμηνεύεται, παρουσιάζοντας ἕνα Θεό - στήν καλύτερη περίπτωση - ‘αὐστηρό χωροφύλακα’, καί - στήν χειρότερη - ‘σαδιστή τύραννο’, πού ικανοποιεῖται κολάζοντας ἀμελικά τούς παραβάτες τῶν ἐντολῶν Του! (Ἄς θυμηθοῦμε τό παράπονο τοῦ ὑπαρξιστῆ φιλοσόφου Σάρτρ, πού ἔλεγε ὅτι περίμενε ἀπό τούς χριστιανούς νά τοῦ δείξουν ἕνα Θεό-στοργικό Πατέρα καί τοῦ ἔδειξαν ἕνα **ἄσπλαχνο ἀφεντικό**).

Ἄν ἀνοίξουμε ὅμως τήν Φιλοκαλία, θά ἀκούσουμε τόν Καθηγητή τῆς Ἐρήμου, τόν Μέγα Ἀντώνιο, νά λέει:

«Ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός, ἀπαθής καί ἀμετάβλητος... Ὁ Θεός δέν ὀργίζεται· γιατί ἡ ὀργή εἶναι πάθος. Δέν πρέπει νά κρίνουμε τόν Θεό μέ ἀνθρώπινα μέτρα... Τό νά λέμε ὅτι ὁ Θεός ἀποστρέφεται τούς κακοῦς, εἶναι σάν νά λέμε ὅτι ὁ ἥλιος κρύβει τό φῶς του ἀπό τούς τυφλοῦς» (Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν Νηπτικῶν, ἐκδ. Ἀστήρ, 1974, τ. Α΄, σελ. 24).

Στό ἴδιο πνεῦμα καί ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος λέει:

«Οἱ κολαζόμενοι στή γέεννα θά τιμωροῦνται μέ τήν μάστιγα [ὄχι τῆς ὀργῆς ἀλλά] τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ... (Ἠλπαδί δέν θά τιμωροῦνται ἀπό ἕνα Θεό πού νευρίασε, ὀργίστηκε ἐπειδή Τόν προσβάλανε, καί τώρα γεμάτος ἐκδίκηση βγάζει τό ἄχτι Του πάνω στούς ἀπίστους, γιά νά ικανοποιηθεῖ δῆθεν ἡ Θεία Δικαιοσύνη). Εἶναι ἄτοπο (συνεχίζει ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ) νά πιστεῦει κανεῖς ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ στήν κόλαση στεροῦνται τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δίνεται ἀδιάκριτα σέ ὅλους. Ἐνεργεῖ ὅμως κατὰ δύο τρόπους: τούς μέν ἁμαρτωλοῦς κολάζει,

τούς δέ δικαίους εὐφραίνει»(Ἀγ. Ἰσαάκ Σύρου, λόγος πδ΄).

Τά ἴδια λέει καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: *«Αὐτό πρέπει νά ξέρετε», λέει, «ὅτι ὁ Θεός κανένα δέν κολάζει. Ἀλλά ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά κάνει τόν ἑαυτό του **δεκτικό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ**. Ὅποιος ἐλεύθερα ἀνοίγει τήν πόρτα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γεμίζει χαρά καί τρυφή. Ὅποιος πεισματικά τήν κλείνει, αὐτός **μόνος του φτιάχνει τήν κόλασή του**»* (Ἀγ. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Κατά Μανιχαίων διάλογος, PG 94, 1545D-1548A).

Καί ὁ Μέγας Βασίλειος λέει ἐπιγραμματικά: *«Τό πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διχάζεται σέ δύο ἐνέργειες: τό μέν καυστικόν τοῦ πυρός ἐνεργεῖ στούς ἁμαρτωλοῦς, τό δέ φωτιστικόν στούς δικαίους»* (Μ. Βασιλείου, Εἰς τούς Ψαλμ. 28,6, PG 29, 297BC).

Τούς ἁμαρτωλοῦς τούς κατακαίει, ἐνῶ τούς δικαίους τούς φωτίζει. Τό ἴδιο **πῦρ** καί γιά τούς δύο. Ὅχι **πῦρ ὀργῆς καί ἐκδίκησης** γιά τούς ἁμαρτωλοῦς καί **πῦρ ἀγάπης** γιά τούς δικαίους. **Πῦρ ἀγάπης** καί γιά τούς δύο!

Συμπέρασμα: Ὅλα αὐτά τά φρικτά, ἡ λίμνη τοῦ πυρός, τό πῦρ τό ἄσβεστον, ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων, τό σκότος τό ἐξώτερον καί τά ὅμοια, δέν εἶναι καρποὶ τῆς ἐκδικητικῆς μανίας ἐνός ὀργισμένου τιμωροῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀπλῶς περιγράφουν τό **πῶς βιώνουν τόν πύρινο ποταμό τῆς θεϊκῆς ἀγάπης**, ὅσοι ἀπό μόνοι τους, τελείως ἐλεύθερα, δέν θέλπουν νά μοιάσουν στόν Θεό καί νά ἀνταποκριθοῦν στήν ἀγάπη Του. Δέν θέλπουν νά ἀγωνιστοῦν γιά νά γίνουν **δεκτικοὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ**. Ἐλεύθερα διάλεξαν νά γίνουν «χόρτος» καί γι’ αὐτό «ταχύ ἀποξηρανθήσονται». Γρήγορα θά ξεραθοῦν (Ψαλμ. 36, 2). Ἐνῶ, ὅσοι ἐλεύθερα διάλεξαν νά γίνουν «χρυσάφι», αὐτοὶ «ὡς φωστῆρες τοῦ οὐρανοῦ φανοῦσιν καί ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Δανιὴλ 12, 3). Θά λάμπουν καί θά εὐφραίνονται αἰώνια!

Ἀρχιμ. Β.

Σ. Κίρκεγκωρ (1813-1855)

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΗΣΙΟΝ

Εν υπάρχουν δύο άνθρωποι, ό άλλος είναι ό πλησίον. Άν υπάρχουν ένα-τομύρια, ό καθένας είναι πλησίον, πλησιέστερος από τό φίλο και τόν αγαπημένο, έφόσον και οί δύο - ως αντικείμενα προτίμησης - ανήκουν στην παράταξη τής φιλαυτίας. Ό πλησίον δέν υφίσταται για νά ασκήσουμε κάποιο προνόμιο, νά τοῦ στερήσουμε κάτι. Όταν ό Χριστός διηγήθηκε τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, ρώτησε τόν Φαρισαίο «ποιός λοιπόν από αυτούς τούς τρεις κατά τήν γνώμη σου έγινε “πλησίον” εκείνου πού έπεσε στους ληστές;», εκείνος απάντησε σωστά: «Έκείνος πού τοῦ έδειξε έλεος (=εὐσπλαγχνία)» (Λουκ. 10, 36-37). Μέσα από τό χρέος σου μαθαίνεις τόν πλησίον. Πλησίον είναι αυτός πρὸς τόν όποιο έχω χρέος. Έκτελώντας τό χρέος μου δείχνω ότι είμαι πλησίον. Ό Χριστός δέν ζητά νά μάθουμε ποιός είναι ό πλησίον, αλλά νά γίνουμε έμεις οί ίδιοι πλησίον και νά τό δείξουμε, όπως ό Σαμαρείτης μέ τό έλεός του. Δέν έδειξε πώς ό κακοποιημένος ήταν πλησίον. Έδειξε πώς εκείνος ήταν πλησίον σέ αυτόν πού συνέτρεξε. Ό Λευίτης και ό ιερέας ήταν οί πλησίον τοῦ θύματος, όμως επέλεξαν νά τόν άγνοήσουν, ενώ ό Σαμαρείτης, άν και από τήν αντίθετη παράταξη, έκρινε όρθά ότι ήταν πλησίον στον πληγωμένο άνδρα.

Είναι δύσκολο νά επιλέξεις έναν αγαπημένο, νά βρεις ένα φίλο, όμως εύκολα αντιλαμβάνεσαι τόν πλησίον. Εύκολα τόν βρίσκεις, άρκει νά αναγνωρίσεις τό χρέος σου πρὸς αυτόν.

Η έντολή λέει: «Άγαπήσεις τόν πλησίον σου ως σεαυτόν». Όστόσο, άν τήν

αντιληφθοῦμε σωστά, λέει και τό αντίθετο: Θά αγαπήσεις όρθά τόν έαυτό σου. Άν δέν είσαι πρόθυμος νά αφήσεις τό χριστιανισμό νά σοῦ μάθει νά αγαπᾶς τόν έαυτό σου σωστά, δέν θά μπορέσεις νά αγαπήσεις τόν πλησίον σου. Ίσως καταφέρεις νά συνάψεις δεσμό μέ κάποιον ή κάποιους πού θά άντέξουν τίς δοκιμασίες, όμως αυτό δέν σημαίνει ότι αγαπᾶς τόν πλησίον σου. Τό νά αγαπᾶς τόν έαυτό σου και τό νά αγαπᾶς τόν πλησίον είναι ένα και τό αυτό. Όταν τό ως σεαυτόν έχει άπαλείψει τή φιλαυτία πού δυστυχώς υπάρχει στον καθένα μας, τότε έχεις μάθει νά αγαπᾶς τόν έαυτό σου. Η έντολή λέει: Θά αγαπήσεις τόν έαυτό σου όπως αγαπᾶς τόν πλησίον όταν τόν αγαπᾶς ως σεαυτόν. Όσο αποβάλλεις τή φιλαυτία, τόσο μαθαίνεις νά αγαπᾶς τόν έαυτό σου. Ό πολυάσχολος, πού σπαταλάει τό χρόνο και τίς ικανότητές του υπηρετώντας μάταιες επιδιώξεις, δέν έχει μάθει πώς νά αγαπᾶ τόν έαυτό του. Ούτε ό επιπόλαιος, πού ρίχνεται άπερίσκεπτα στην τρέλλα τής στιγμής. Ούτε ό καταθλιπτικός, πού θέλει νά τερματίσει τή ζωή του. Όταν ένας παραδίδεται στην άπελπισία επειδή ό κόσμος ή κάποιος τόν έχει προδώσει, τί άλλο μπορεί νά είναι τό λάθος του από τό ότι δέν αγαπᾶ σωστά τόν έαυτό του; Όποιος υποφέρει, τί άλλο άμάρτημα διαπράττει από νά μή θέλει νά αγαπήσει σωστά τόν έαυτό του;

(«Τό Κεντρί τής “Υπαρξης» [έπιλογές από τά έργα του], έκδ. Κέδρος, 2013, σελ. 247-248)

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

1. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Άρχιμ. Νίκων Κουτσιδής*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015 * Άρ. Φύλλου 388* Έτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλα Θεσ/νίκης

